

Jeg har afsonet

En novelle

Mette Renee

© Mette Renee, 2026

1. udgave, 2026

Alle rettigheder forbeholdes.

Jeg har afsonet

Der er stille i bilen, hun ser ud af vinduet.

Langsomt puster hun ud. Arbejdsdagen er endelig slut.

Hun skal hjem til et tomt hus. Hun er alene og uden familien.

Hun har en familie, de lever bare andre steder.

Det har altid fungeret fint. De har levet sådan i lang tid. Intet problem.

Men lige nu.

Lige for tiden.

Hun længes efter familie. Men ingen har tid.

Alle lever videre. Det ændrer sig ikke.

Jobbet er svært. Livet er svært.

Hun ville egentlig gerne skrive.

Hendes hoved er fyldt. Hele historier, men hun kan ikke komme i gang.

Efter job er hun træt, og weekenderne går... bare.

Hun starter bilen og kører hjem.

Ved første røde lys giver hendes telefon sit sidste bip, inden den dør.

Hun tager den op og sætter stikket i.

Der bliver grønt, hun drejer om hjørnet og lægger telefonen på sædet.

Hun ser i bakspejlet: blå blink, og så hører hun den velkendte lyd.

Stille sukker hun. "Selvfølgelig."

Hun kører ind til siden og ruller vinduet ned.

En betjent ser gustent på hende.

“Du har kørt og snakket i håndholdt telefon. Det ved du godt, man ikk’ må.”

“Nej,” siger hun. “Det har jeg ikke.”

“Jeg kan ikke tale i telefon. Jeg har tinnitus. Og en høreskade.”

Hun peger på sit øre. “Det virker ikke.”

Han kigger bare på hende.

“Vi har begge to været vidne til det. Hele vejen.”

Der står en betjent mere bagved. Han nikker ivrigt med sit 19-årige hoved.

“Hvis du er uenig, ka’ du tage den i retten.”

“Det gider jeg ikke,” siger hun. “Jeg taber alligevel.”

Han går om foran hendes bil, der er pyntet med prikker.

Hun ser, at betjenten tager et billede af den.

Så stikker hun hovedet ud af vinduet. “Er den ikke flot?”

Han svarer ikke.

Hun fortsætter. “Fik du et godt billede?”

“Den hedder Prik.”

Han ser sur ud. “Det skal i sagsmapperne,” svarer han tørt.

Der går 14 dage, så kommer bøden.

1.500 kroner, plus 500 til offerfonden.

Og et klip.

Offerfonden? Det er sgu da mig der er offeret.

Hun bliver lidt irriteret og lægger bøden ned i en skuffe.

“Det har jeg ikke penge til nu” siger hun til sig selv.

Men en bøde glemmer ikke sig selv. En dag er der besked i e-Boks.

Hun åbner den og læser:

Betal 1.500 kroner eller afson i 6 dage.

Hun læser det to gange.

Seks dage.

Seks dage uden arbejde, uden nogen der forventer noget.

Uden at skulle tage stilling til noget som helst.
Seks dage, hvor hun bare kan være i fred.

Hun kunne få ro til at skrive.
“Hvem kan sige nej,” siger hun til sig selv, mens hun løfter skuldrene til ørene.

Hun finder sin computer frem, den ligger nederst i en skuffe.
Hun har ikke brugt den længe.
Hun finder også opladeren og lægger det hele frem.
Hun sætter sig ved bordet og stirrer på computeren.

“Hvad nu hvis jeg ikke må have computer med?”
Hun taler højt til sig selv.

Hun rejser sig igen og finder en blok og en blyant.
Hun står lidt med blyanten i hånden. “Hvad nu hvis den knækker?”
Hun kan ikke skrive, hvis stiften er knækket.

Hun begynder at lede.
Bagerst i en skuffe finder hun en blyantspidser og et viskelæder.
Hun lægger det oven på computeren og ser tilfreds på det. “Det kan jeg godt klare mig med.” Hun nikker.

Seks dage.

Hun finder en taske og pakker det hele sammen.
Går ud i gangen og stiller den ved døren.
Hun sætter sig på skamlen og venter.

Der sker ikke noget. Hun sidder klar ved døren.
Hun ser på tasken. Hun venter.

“Der må jo komme nogen og hente mig. Ellers giver det jo ikke mening.”
Nu lyder hun næsten opgivende.

Der bliver aften. Hun kigger ud ad vinduet, men der kommer ikke nogen.

Hun står tidligere op næste morgen, bare for en sikkerheds skyld.
Sætter sig i gangen igen, tasken står stadig klar.
Hun venter stadigvæk, men der sker ikke noget.

Uret inde i stuen hænger som bevis på, at hun har siddet der i to timer.

Hun bliver lidt irriteret, for livet går videre.

“Jeg er nødt til at tage på arbejde. Man kan jo ikke bare sidde og vente på fængsel.”
Hun taler til sit spejlbillede. “Man kan ikke bare blive siddende.”

Dagen på arbejdet går hurtigt. Det er nyt.

Hun skynder sig hjem, hun holder fartgrænserne, og hendes telefon ligger i lommen.
Det har den gjort siden den dag.

Hjemme åbner hun postkassen, nærmest i panik. “Hvad nu hvis de har været der?”
Ingen besked. Der har ikke været nogen.
Hun puster ud.

Sådan fortsætter det.

En dag.

To dage.

Flere dage.

Hun holder øje med døren, lytter efter lyde udenfor.
Hver gang nogen kører forbi, tænker hun: nu.
Men hun tager fejl. Hver gang.

En dag ringer hun til 1 1 2.

“Alarmcentralen.”

“Hej... jeg skulle egentlig i fængsel.”

Der bliver stille et øjeblik.

“Du spærrer linjen,” siger damen i røret. “Det her er til nødsituationer.”

“Ja, men... I har sendt mig et brev.”

“Du må kontakte politiet på et andet nummer.”

Et kort dut lyder i telefonen.

Hun sidder lidt med den i hånden og kan ikke forstå det.
Det virkede ellers som en nødsituation.

Dagene fortsætter. Så kommer påsken, flere fridage i træk.
Hun sidder og kigger på brevet igen.

Seks dage.

“Hvis ikke de har tid til at hente mig,
så må jeg jo hjælpe lidt. De har sikkert bare travlt.”

Hun smiler tilfreds, så henter hun tasken ved hoveddøren.

Hun står stille et øjeblik, kigger rundt, og så låser hun døren.

“Nu er du i fængsel,” siger hun med dyb stemme.

“Der er ingen vej tilbage,” tilføjer hun lavt.

“Og der er regler.” Hendes stemme bliver igen mere fast.

Første dag går fint. Hun drikker kaffe. Uden sukker.
Det må man godt.

Anden dag...
Det føles ikke rigtigt som straf, så hun fjerner kaffen.
"Det er faktisk hårdt," hun nikker. "Det er en god straf," siger hun til sig selv.
Hun accepterer den. Den giver mening.

Tredje dag laver hun tider.
For alting.
Toilet.
Mad.
Pause.

Hun overholder dem, hun er jo i fængsel, man kan jo ikke snyde.
Men det er overraskende svært. Hun må skifte bukser undervejs. Det havde hun ikke planlagt.

Fjerde dag tænker hun:
Man må godt skrive, når man er i fængsel.

Hun finder blokken frem, ikke computeren. Det ved hun ikke, om man må.
Hun sætter sig ved spisebordet, og så begynder hun.
Hun skriver.
Og skriver.

Femte dag...
Den forsvinder lidt, og ved aftenid får hun en følelse af snyd.
Men hun fortsætter. Hun skriver.

Sjette dag.
Hun sidder ved bordet og kigger på det, hun fik skrevet. Det er færdigt.

Idet hun lægger blyanten, går det op for hende:
Det er slut.
Hun har afsonet.

Det var faktisk... lærerigt.
Hun ser sig lidt omkring i stuen. Hun kunne godt tage et par dage til.

"Men jeg har kun fået seks dage," siger hun bestemt til sig selv.
Et øjeblik tænker hun: "Mon man kan bede om flere?"
"Nej," siger hun højt til sig selv. "Det går heller ikke alligevel."

Hun ryster bestemt på hovedet. "Jeg skal på arbejde i morgen."

Hun får øje på brevet. Hun kigger på det og læser det igen.
Så tager hun blokken og begynder.

Øverst skriver hun:

Jeg har afsonet

Kære politi.

Jeg har valgt at gå i hjemmearrest

for at hjælpe jer i jeres travle hverdag.

Jeg vedlægger hermed dokumentation.

Hun er tilfreds.